

[Grethe Fenger Møller]

hvad vi vil gøre, og så sker der alligevel ikke noget. Statsministerens tale her i folketinget før jul i forbindelse med afslutningen på finanslovdebatten dannede ingen undtagelse herfra. Den var optimistisk – pågående vil jeg kalde den. Nu skulle der virkelig gøres noget for de ledige.

Arbejdsministeren har også sagt mange gange, at vi kunne gøre det eller det, og så ville det betyde, at tusinder af unge ville kunne komme i arbejde. Men hvilke virkninger har det haft? De unge må have en fornemmelse af, at arbejdsløshedstallene bare stiger, at problemerne bliver voldsommere og voldsommere, og for den unge eller langtidsledige, der ikke kan komme i beskæftigelse, hjælper det måske ikke så meget, at naboens barn er kommet i beskæftigelse eller har fået en plads.

Arbejdsløshedstallene vokser, ligesom mangelen på effektive uddannelsesmuligheder.

Regeringen kan ikke på nogen måde sige, at det er erhvervslivets skyld, at det er gået sådan, for erhvervslivet har, til trods for at man har ført en meget tilbageholdende politik over for erhvervslivet, erklæret sig villig til at gøre en ekstra indsats for at skaffe nye arbejdspladser.

Jeg mener, at der er meget rigtigt og mange gode intentioner i regeringens forslag og også i arbejdsministerens fremsættelsestale, og jeg kan fuldt ud tilslutte mig det, arbejdsministeren siger om, at det er nødvendigt at videreføre forhandlingerne med erhvervslivet og arbejdsmarkedets parter for at opnå bedre tilbud, men jeg må meget stærkt advare regeringen mod at foreslå eller true med tvangsordninger, hvis man ønsker, at virksomhederne skal bruge deres sparsomme kapital til at deltage i generelle finansieringsordninger af uddannelsespladser. Det vil være den sikreste måde at hindre, at erhvervslivets aktive medvirken kommer til at løse denne meget store opgave.

Det konservative folkeparti vil gå imod indførelsen af sådanne tvangsordninger, hvis regeringen skulle tænke sig at komme med forslag herom.

Vi har heller ikke megen tro på de meget ubestemte formuleringer med hensyn til massebemyndigelser. Der hører måske ikke særlig store evner til at fortælle, at de arbejdsløse skal have et job eller et jobtilbud, hvis de

har været ledige i en bestemt periode. Men hvad hjælper dette, hvis jobbet ikke findes? Hvad hjælper det, hvis den private sektor ikke kan klare det? Ja, så kan vi gå til kommunen eller til amtskommunen, men hvad betyder så det? Det betyder, at vi i stigende omfang lægger byrderne, lægger ansvaret over på det offentlige, som hverken har økonomi eller mulighed for at give de unge en uddannelse, der kan give dem det, de har brug for på længere sigt: en placering i det private erhvervsliv.

De indvendinger, der er fremsat af formanden for Kommunernes Landsforening, hr. Thorkild Simonsen, taler deres tydelige sprog om de meget store betænkeligheder, kommunerne nærer ved at få læsset flere opgaver, flere byrder, flere økonomiske opgaver over på sig. Man mener ikke, man er i stand til at klare dem, og jeg tror, at både det private erhvervsliv og kommunerne, i det omfang de kan, ønsker at bidrage til at løse denne opgave.

Jeg tror, det er væsentligt, at vi i stedet for at lave en masse bestemmelser om, hvad den pågældende har ret til osv., prøver at bedømme realistisk, hvad vi kan gennemføre, hvornår vi kan gennemføre det, på hvilken måde, og hvor det er, vi kan placere folk på længere sigt.

Vi er bange for, at det, hvis man havner i en løsning, hvor for mange bliver placeret inden for den offentlige sektor, kommer til at virke konkurrenceforvridende på længere sigt, for der er jo også prognoser, som siger, at dette er et pukkelpå problem, og hvis vi kan klare den indtil midten af 1980'erne, så vender det, og så får vi brug for de veluddannede.

Men hvad så hvis vi har fået placeret disse grupper i den offentlige sektor? Hvor meget værd er de så i betalingsbalanceerhvervene inden for det private arbejdsmarked? Har vi så ikke låst dem fast dér og forhindret den udvikling, som vi egentlig ønsker os alle sammen?

Derfor tror jeg, det er meget vigtigt, at vi tænker os om og laver en fornuftig planlægning, og hvis det drejer sig om effektive og realistiske forslag til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden, har vi fra konservativ side mange gange her i folketingsalen sagt, at det vil vi gerne være med til at drøfte. Vi vil også gerne være med til nogle ordninger,